

Bětka a Vojtíšek

Jak se těšili na Ježíška

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Anna Burdová
Bětka a Vojtíšek – Jak se těšili na Ježíška – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

BĚTKA A VOJTÍŠEK
JAK SE TĚŠILI NA JEŽÍŠKA

BĚTKA A VOJTÍŠEK JAK SE TĚŠILI NA JEŽÍŠKA

Anna Burdová

Ilustrovala Petra Šolcová

JAK JE TO S DOPISEM PRO JEŽÍŠKA

Děti, pojdte se podívat! Padá sníh!“ ozval se maminčin hlas z kuchyně.

Vojtíšek s Bětuškou si zrovna hráli ve svém pokoji. Jak ale uslyšeli volání, hned nechali hračky hračkami a utíkali do kuchyně. Maminka poodhrnula závěs se vzorem lístků, květů a zralých plodů jahodníku a Vojtík s Bětkou vykoukli na ulici. A opravdu! Proti oranžovému světlu pouliční lampy bylo vidět, jak se

velké vločky hustě sypou. Na zemi už ležela tenká vrstva sněhu, krásně rovná, neušlapaná a čistounká.

„Hurá, padá sníh!“ volaly děti. „Budou Vánoce! Přijde Ježíšek a přinese nám dárečky!“

„No, no, no...“, utnula je ale hned maminka. „Kdo ví, jestli vám Ježíšek něco přinese. To byste museli být opravdu hodní a...“, odmlčela se, zvedla obočí a dívala se na Vojtíška s Bětkou stejně jako paní učitelka ve školce nebo ve škole, když chce znát správnou odpověď.

„... a pomáhat mamince,“ zkusila uhodnout Bětko.

„Čistit si zuby,“ hádal Vojtík. Maminka přikývla, dala však na srozuměnou, že to ještě není to, co chce slyšet. Uklízet si pokoj. Nerozbíjet hračky. Nosit samé jedničky. Neprat se s klukama ve školce... Vojta s Bětkou zkusili snad všechno, ale maminka se jen usmívala.

„Musíte přece Ježíškovi napsat dopis, aby věděl, co vám má přinést!“ prozradila maminka. Děti se hned plácly do čela. Jak to, že je to samotné nenapadlo?

„No jo, ale jak mám napsat dopis, když neumím psát?“ zaškaredil se hned Vojtík, kterému bylo teprve pět a zatím chodil do školky. Pár písmenek už sice zvládnul, jenže k napsání dopisu to nestačilo.

To Bětko už chodila do druhé třídy a psala celkem obstojně. Maminka sice na ni při psaní úkolů občas hubovala, že škrábe jak kočka a ať se víc snaží, ale Ježíšek by to snad po ní přečetl.

„Bětko, napíšeš mi dopis pro Ježíška? Já ti ho nadiktuju, jo?“ zkoušel Vojtík přemluvit sestřičku. Ta však nechtěla Vojtíkovi dělat písárku jen tak za dobré slovo.

„Jedině, že bys mi půjčil mluvícího krtečka, kterého jsi dostal k narozeninám.“

„Ne, krtka ti nepůjčím!
Zase bys mi vybila baterky
jako posledně!“

„Tak ti nenapišu dopis,
a máš to!“

Děti se začaly
v kuchyni hádat
a postrkovat se a úplně
přitom zapomněly,
že venku padá sněh.
Zasáhla až maminka:

„Přestaňte se, vy
dva, hádat a jděte
stranou. Potřebuju
vyndat z trouby plech.“

Vojtík s Bětkou
vyklidili pole a jen se
mezi dveřmi dívali, jak
maminka z horké trouby vytahuje plech s vonícími perníčky ve tvaru
stromečků, sněhuláků, hvězdiček, kaprů a dalších tvarů. Jen kdyby
nebyly tak horké, hned bych ochutnala, pomyslela si Bětuška. Ale však
ochutná, až bude pomáhat perníčky zdobit. To si navíc bude moct
líznout i sladké bílé polevy.

A zatímco Bětko myslela na sladké perníčky, Vojtík přemýšlel, jak
to vyřešit s dopisem pro Ježíška. Mohl by ho sice nadiktovat mamince
nebo tatínkovi jako loni, ale to nechtěl. Sestřenice Klára se mu totiž
nedávno snažila namluvit, že Ježíšek neexistuje a že dárky kupují

rodiče. Vojtík Kláře nevěřil, protože takové nafoukané holky, jako je ona, se pořád tváří, že toho vědí víc než ostatní. Vojtík si ale i přesto chtěl ověřit, že dárky nosí Ježíšek. Když napíše dopis sám a rodiče nebudou vědět, co si přeje, a přesto to pak dostane k Vánocům, bude to přece důkaz nad důkazy!

„Já už vím, jak to udělám!“ zaradoval se najednou Vojtík. „Já do toho dopisu Ježíškovi nakreslím obrázky toho, co chci.“

„To neplatí!“ vykřikla ale hned Bětko, jejíž plán na to, jak od Vojtíška získat mluvícího krtka, byl kvůli bráškovu nápadu v ohrožení.

„Obrázek, to není žádný dopis! Dopis jsou písmenka.“

„Ne, ne, ty lžeš! Jsi stejně prolhaná jako Klára!“ bránil se ale Vojtík a hned utíkal k mamince, která právě do trouby vložila další plech s perníčky.

„Maminko, že to je dopis, když Ježíškovi namaluju, co bych si přál pod stromeček?“

„Tak poslyšte, vy dva,“ řekla unaveně maminka. „Já mám moc práce a nemám čas dělat vám smírčího soudce. Vojtíšek namaluje obrázek a dá ho za okno Ježíškovi. Uvidíme, jestli si ho Ježíšek odnese. Když ne, není to dopis. A teď utíkejte zpátky do svého pokoje, nebo se mi tu spálíte o troubu.“

Vojtík byl rád, že to maminka tak moudře vymyslela, zato Bětko byla dopálená.

„Jo, a Vojtíku,“ zavolala ale ještě maminka, „půjč Bětce na chvíli toho krtčka, ano?“

Vojtík už se nadechl, aby zaprotestoval, že mu Bětko zase vybije baterky, jenže maminka ho z kuchyně vykážala s tím, že baterií posledně koupila víc a má v obýváku schované náhradní.

A tak už za chvíli Bětka v koutku dětského pokoje strojila ples pro své panenky, plyšové koníky a medvídky a samozřejmě i Vojtíkova mluvícího krtečka. Bratříček zatvrzele seděl na posteli, opíral si ruce o kolena a nazlobeně na sestřičku špulil pusu. Pak si ale vzpomněl, že by raději měl namalovat dopis pro Ježíška.

Zloba ho rázem přešla. Z šuplíku svého psacího stolečku vytáhl barevné pastelky a velkou čtvrtku a dal se do díla. Nejdřív nakreslil auto na dálkové ovládání (takové, jaké viděl u svého kamaráda Míši), pak pistoli, která vypadala jako opravdová a byla na náboje, co dělaly rámus, jako když se opravdu střílí (o té mu zase vyprávěl strejda Rudla), a nakonec přikreslil i sadu nástrojů pro malé kutily a plyšového mluvícího krtka, kterého zamýšlel dát Bětce, aby mu pořád nebrala toho jeho. Ještě přikreslil tričko a kalhoty, které nakonec přechmáral červenou pastelkou, aby dal Ježíškovi na srozuměnou, že pod stromeček rozhodně nechce žádné oblečení.

Když byl se svým dílem hotov, chvíli si ho zálibně prohlížel a přemýšlel, jestli by neměl něco dokreslit na volné plochy čtvrtky. Ale pak si to rozmyslel – nechtěl Ježíška pokoušet tím, že bude neskromný, protože by mu třeba nakonec nedal vůbec nic.

Chlapec čtvrtku pečlivě složil, aby vypadala jako opravdový dopis – takový, jaké rodičům paní listonoška nechává ve schránce. Moc se mu to ale nepovedlo, protože tvrdý papír se pořád rozevíral. Dopis si pak schoval pod polštář. Za okno ho dá, až bude doma klid a neuvidí ho ani maminka, ani tatínek a ani Bětka.

Příhodná chvíle přišla po Večerníčku. Tatínek v obýváku koukal na zprávy a maminka v ložnici rovnala na skříň krabice s čerstvě upečeným cukrovím. Vojtík s Bětkou jako vždy ještě před spaním

